

חק לישראל – פרשת עקב יום ד'

תורה – דברים פרק ח'

(א) כָּל הַמִּצְוָה אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוֶה הַיּוֹם תִּשְׁמְרוּן לַעֲשׂוֹת לְמַעַן תַּחֲיוּן וּרְבִיתֶם וּבִאתֶם וִירִשְׁתֶּם אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָשָׁבַע יְהוָה לְאַבְתִּיכֶם: (א) כָּל הַמִּצְוָה אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוֶה הַיּוֹם תִּשְׁמְרוּן לַעֲשׂוֹת לְמַעַן תַּחֲיוּן וּרְבִיתֶם וּבִאתֶם וִירִשְׁתֶּם אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָשָׁבַע יְהוָה לְאַבְתִּיכֶם: (א) כָּל תִּפְקֹדְתָא דִּי אָנָּא מִפְּקֻדָּהּ יוֹמָא דִּין תִּסְרוּן לְמַעֲבַד בְּדִיל דְּתַחֲיוּן וְתִסְגּוּן וְתִיתָן (נ"א, וְתִיעֲלוּן) וְתִירְתּוּן יְת אַרְעָא דִּי קָרִים יִי לְאַבְתְּכוּן:

(ב) וְזָכַרְתָּ אֶת כָּל הַדְרָךְ אֲשֶׁר הוֹלִיכָה יְהוָה אֵלֶיךָ זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה בְּמִדְבָּר לְמַעַן עֲנִיתָהּ לְנִסְתָּהּ לְדַעַת אֶת אֲשֶׁר בִּלְבָבָהּ הִתְשֹׁמֵר מִצְוֹתָיו אִם לֹא: (ב) וְזָכַרְתָּ אֶת כָּל הַדְרָךְ אֲשֶׁר הוֹלִיכָה יְהוָה אֵלֶיךָ זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה בְּמִדְבָּר לְמַעַן עֲנִיתָהּ לְנִסְתָּהּ לְדַעַת אֶת אֲשֶׁר בִּלְבָבָהּ הִתְשֹׁמֵר מִצְוֹתָיו אִם לֹא: (ב) וְתִדְפֹר יְת כָּל אַרְחָא דִּי וְדִפְרָה יִי אֱלֹהֵהּ דְּנֹו אַרְבַּעִין שָׁנִין בְּמִדְבָּרָא בְּדִיל לְעֲנִייתָהּ לְנִסְיוֹתָהּ לְמַדַּע יְת דִּי בִלְבָבָהּ הִתְשֹׁר פְּקוּדוּהִי אִם לֹא:

(ג) וַיַּעֲנֶה וַיִּרְעַבָהּ וַיֵּאכְלָהּ אֶת הַמֶּן אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתָּ וְלֹא יָדְעוּן אֲבֹתֶיךָ לְמַעַן הוֹדִיעָהּ כִּי לֹא עַל הַלֶּחֶם לְבַדּוֹ יַחֲיֶה הָאָדָם כִּי עַל כָּל מוֹצֵא פִי יְהוָה יַחֲיֶה הָאָדָם: (ג) וַיַּעֲנֶה וַיִּרְעַבָהּ וַיֵּאכְלָהּ אֶת הַמֶּן אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתָּ וְלֹא יָדְעוּן אֲבֹתֶיךָ לְמַעַן הוֹדִיעָהּ כִּי לֹא עַל הַלֶּחֶם לְבַדּוֹ יַחֲיֶה הָאָדָם כִּי עַל כָּל מוֹצֵא פִי יְהוָה יַחֲיֶה הָאָדָם: (ג) וַעֲנֶנָּה וְאִכְסְנָה וְאוֹכְלָהּ יְת מִנָּא דִּי לֹא יָדַעְתָּ וְלֹא יָדְעוּן אֲבֹתָהּ בְּדִיל לְאוֹדְעוּתָהּ אַרְי לֹא עַל לְחֵמָא בְּלַחְדוּהִי מִתְקִים אֲנִשָּׂא אַרְי עַל כָּל אִפְקוּת מִימְרָא דִּי יְתִי תִקְסִים אֲנִשָּׂא:

(ד) שְׂמַלְתָּהּ לֹא בָלְתָה מֵעֲלֶיהָ וְרָגְלָהּ לֹא בָצָקָה זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה: (ד) שְׂמַלְתָּהּ לֹא בָלְתָה מֵעֲלֶיהָ וְרָגְלָהּ לֹא בָצָקָה זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה: (ד) כְּסוּתָהּ לֹא אִבְלִיאַת מִנָּה וּמִסְנָה לֹא יַחֲפֹ דְּנֹו אַרְבַּעִין שָׁנִין:

(ה) וַיִּדְעֶתָ עִם לְבָבָהּ כִּי פֶּאֶשֶׁר יִיֶסֶר אִישׁ אֶת בְּנֹו יְהוָה אֵלֶיךָ מִיִּסְרֶךָ: (ה) וַיִּדְעֶתָ עִם לְבָבָהּ כִּי פֶּאֶשֶׁר יִיֶסֶר אִישׁ אֶת בְּנֹו יְהוָה אֵלֶיךָ מִיִּסְרֶךָ: (ה) וְתַדַּע עִם לִבָּהּ אַרְי כְּמֹא דִּי מֵאֵלֶּה גְבֵרָא יְת בְּרַה יִי אֱלֹהֵהּ מֵאֵלֶּה לָּהּ:

(ו) וְשִׁמְרַתְּ אֶת מִצְוֹת יְהוָה אֵלֶיךָ לְלַכֵּת בְּדַרְכָּיו וּלְיִרְאָה אֶתֹ: (ו) וְשִׁמְרַתְּ אֶת מִצְוֹת יְהוָה אֵלֶיךָ לְלַכֵּת בְּדַרְכָּיו וּלְיִרְאָה אֶתֹ: (ו) וְתִשֶׁר יְת פְּקוּדֵיָא דִּי אֱלֹהֵהּ לְמַהֵר בְּאֶרְצוֹ דְּתַקְנֹו קְדֻמוּהִי וּלְמַדְחַל יְתֵהּ:

רש"י

(3) התשומר מצותיו – שלא תנסהו ולא תהרהר אחריו:
 (7) שמלתך לא בלתי – ענני כבוד היו שפין זכסותם ומגהלים אותם כמין כלים מגוהלים ואף קטניהם כמו שהיו גדלים היה גדל לבושן עמהם כלבוש הזה של חומט שגדל עמו: לא בלתי – לא נפחה ככלק כדרך הולכי יחף שרגליהם נפוחות:

(א) כל המצוה – כפשוטו. ומ"א אם התחלת במצוה גמור אותה שאינה נקראת המצוה אלא על שם הגומרה שנאמר ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם והלא משה לבדו נתעסק בהם להעלותם אלא לפי שלא הספיק לגומרה וגמרה ישראל נתעסק על שם:

חק לישראל – פרשת עקב יום ד'

נביא – ישעיה פרק ג' ג'-ח

(ג) אֲלֵבִישׁ שָׁמַיִם קְדָרוֹת וְשֶׁקֶ אֲשִׁים כְּסוּתָם: (ג) אכסי שמיא כדבקבלא ובסקא אשוי כסותהון:
 (ד) אֲדַנִּי יְהוָה נָתַן לִי לְשׁוֹן לַמּוֹדִים לְדַעַת לְעוֹת אֶת יַעַר דְּבַר יַעִיר בְּבִקְרָ בְּבִקְרָ יַעִיר לִי אֶזֶן לְשִׁמְעַ כְּלַמּוֹדִים: (ד) יי אלהים יהב לי לשון דמלפין להודעא אלפא לצדיקיא דמשלהן לפתגמי אוריתא חוכמא בכך בעפר בעפר מקדים לשלחא נביאוהי מאים יתפתחן אודני חיביא ויקבלון אולפן:
 (ה) אֲדַנִּי יְהוָה פָּתַח לִי אֶזֶן וְאָנְכִי לֹא מְרִיתִי אַחֲזֹר לֹא נְסוּגְתִי: (ה) יי אלהים שלחני לאתנבאה ואנא לא סריבית לאחורא לא אסתחרית:
 (ו) גֹּי נִתְתִּי לְמַכִּים וּלְחַיִּי לְמֹרְטִים פָּנִי לֹא הִסְתַּרְתִּי מִכְלָמוֹת וְרֹק: (ו) גבי יהבית למחן וליסתי למרטן אפי לא טמריית מאתכנעו ורוק:
 (ז) וְאֲדַנִּי יְהוָה יַעְזֹר לִי עַל כֵּן לֹא נִכְלַמְתִּי עַל כֵּן שִׁמְתִּי פָּנִי בַּחֲלָמִישׁ וְאֲדַע כִּי לֹא אֲבוֹשֶׁ: (ז) ויי אלהים סעיד לי על כן לא אתכנעית על כן שויתי אפי תקיפין כטינרא וידענא ארי לא אתבהית:
 (ח) קְרוֹב מִצְדִּיקִי מִי יָרִיב אֶתִּי נַעֲמֻדָה יַחַד מִי בַּעַל מִשְׁפָּטִי יִגֹּשׁ אֵלָי: (ח) קריבא זכותי מן ידין עמי נקום כחדא מן בעיל דיני יתקריב לותי:

רש"י

(ד) נתן לי לשון למודיס – ישעיה היה אומר
 ה' שלחני ונתן לי לשון הראוי ללמד כדי
 לדעת לעות את העיפוס ומאחי לשמוע את
 דברי הקב"ה. דבר לעות – מנחם חזרו
 במחלוקת עת לעשות לה' (תהלים קיט)
 לקבוע להם עתים. יעיר לי אזן – מעורר
 את אזני צרוח קדשו. לשמוע כלמודיס –

במשפט הלימודים האמת והנכוחה:
 (ו) גוי נתתי למכיס – הוא אומר לי ישעיה
 בני סרצנים הם בני טרחנים הם על מנת
 שלא תכעס עליהם אמרתי לו על מנת כן:
 (ז) וה' אלהים יעזר לי – אם יקומו עלי:
 (ח) קרוב מצדיקי – הקב"ה קרוב לי לזכותי
 בדיון:

כתובים – תהילים פרק צד' ז'-יב'

(ו) וַיֹּאמְרוּ לֹא יִרְאֶה יְהוָה וְלֹא יִבִּין אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: (ו) ואמרו לא יחמי יה ולא יתבין אלהא דיעקב:
 (ח) בִּינֵנוּ בַעֲרִים בָּעַם וּכְסִילִים מִתֵּי תַשְׁכִּילֵנוּ: (ח) אתבוננו דשטין בעמא וכסיליא אימתי תשכילון:
 (ט) הַנֶּטֶע אֶזֶן הָלֵא יִשְׁמַע אִם יַעַר עֵינַי הָלֵא יִבִּיט: (ט) האפשר די נציב אודנא הלא שמיע אולפנא אין אפשר די ברא עינא ולא אסתכל באוריתא:
 (י) הַיִּסֵּר גּוֹיִם הָלֵא יוֹכִיחַ הַמְּלִמֵּד אֶדָם דַּעַת: (י) האפשר דיהב אוריתא לעמיה וכד יחובון הלא יתוכחון הלא יי אליף לאדם קדמי מנדרעא:
 (יא) יְהוָה יִדַּע מַחְשְׁבוֹת אָדָם כִּי הִמְהוּ הַבָּל: (יא) קדם יי ידיען מחשבת בני נשא ארום הנון למא:

חק לישראל – פרשת עקב יום ד'

(יב) אֲשֶׁר־י הִגְבִּיר אֲשֶׁר הִיִּסְרֵנוּ יְהוָה וּמִתּוֹרַתְךָ תִּלְמַדְנוּ: (יג) טב לגברא די תכסנניה יה ומן אוריתך תאלפניה:

רש"י

(ח) זינו זוערים בעם – קלת שוטים
 שבעולם:
 (ט) הנוטע און – שמא הקצ"ה שנטע און
 לא ישמע לעקת עמו ועניו:
 (י) הלל יוכיח – ייסר אתכם על כך:
 (יא) ה' יודע – מחשבותיכם שאתם סבורין
 להתגאות בזור המלוכה ותדעו כי הכל הם:
 (יב) אשרי הגבר – אשריהם הלוקי' המעוני'
 תחת ידיכם ובלצל שיהו עוסקין בתורה
 וצמלות:

משנה – שבועות פרק ב'

(א) יְדִיעוֹת הַטְּמֵאָה שְׁתֵּים שָׁהוּ אַרְבַּע. נְטֵמָא וַיֵּדַע וְנִעְלָמָה מִמֶּנּוּ הַטְּמֵאָה וְזָכוֹר אֶת הַקֹּדֶשׁ, נִעְלָם מִמֶּנּוּ הַקֹּדֶשׁ וְזָכוֹר אֶת הַטְּמֵאָה, נִעְלָמוּ מִמֶּנּוּ זֶה וְזֶה, וְאָכַל אֶת הַקֹּדֶשׁ וְלֹא יָדַע וּמִשְׁאֵבֵל יָדַע, הָרִי זֶה בְּעוֹלָה וַיִּוֹרֵד. נְטֵמָא וַיֵּדַע וְנִעְלָמָה מִמֶּנּוּ טְמֵאָה וְזָכוֹר אֶת הַמִּקְדָּשׁ, נִעְלָם מִמֶּנּוּ מִקְדָּשׁ וְזָכוֹר אֶת הַטְּמֵאָה, נִעְלָמוּ מִמֶּנּוּ זֶה וְזֶה וְנִכְנַס לְמִקְדָּשׁ וְלֹא יָדַע וּמִשְׁיַצָּא יָדַע, הָרִי זֶה בְּעוֹלָה וַיִּוֹרֵד:

נעלם ממנו הקדש – או המקדש ואכל קדש או נכנס למקדש. וזכור לטומאה. הרי שתי אחרות ללא כתיבי: נעלם ממנו זה זה – אינו ממני הידיעות אלא הא קמ"ל לאף על גב דבשעת אכילת קדש. או כניסת מקדש. אינו זכור לא לטומאה. ולא לקדש. חייב קרבן עולה ויורד:

רע"ב – (א) ידיעות הטומאה. נטמא וידע – שנטמא בשעת הטומאה או אחרי כן: נעלמה ממנו טומאה – ועל ידי אותו העלם אכל קדש הרי א' ונכנס למקדש הרי ב'. דכתיב ונעלם ממנו והוא טמא. משמע שנתעלמה ממנו טומאה. ולפי שאינו חייב עליה אלא א"כ ידע בתחלה שנטמא. ואחר כך נעלמה ממנו משום הכי הרי ליה ידיעות:

(ב) אֶחָד הַנִּכְנָס לְעִזְרָה וְאֶחָד הַנִּכְנָס לְתוֹסַפַּת הָעִזְרָה, שְׂאִין מוֹסִיפִין עַל הָעִיר וְעַל הָעִזְרוֹת אֲלֵא בְּמִלְךָ וְנָבִיא וְאֹדֵרִים וְתַמִּים וּבְסַנְהֶדְרִין שְׁלֹשׁ שְׁבָעִים וְאֶחָד וּבְשֵׁתֵי תוֹדוֹת וּבְשִׁיר. וּבֵית דִּין מְהֻלְכִין וּשְׁתֵּי תוֹדוֹת אַחֲרֵיהֶם, וְכָל יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵיהֶם. הַפְּנִימִית נְאָכְלֵת וְהַחִיצוֹנָה נִשְׂרָפֶת. וְכָל שְׂלֵא נִעְשָׂה בְּכָל אֵלֹהֵי הַנִּכְנָס לְשֵׁם אֵין חֵיבִין עֲלֵיהֶם:

ותומים ושבעים זקנים אף לדורות כן: ובשתי תודות – בשני לחמי תודה. והיו נושאים אותן בהקף סביב עד סוף הגבול שמקדשים. ושם אוכלים האחת ושורפים השניה. וע"פ נביא נאכלת וע"פ נביא נשרפת והיינו דתנן הפנימית נאכלת. והחיצונה נשרפת. ומנחמי' בן חכליה גמר. דכתיב ביה (נחמיה יב) ואעמידה שתי תודות גדולות: ובשיר – השיר

רע"ב – (ב) א' הנכנס לעזרה – ראשונה: וא' הנכנס לתוספ' – שהוסיפו עליה אחרי כן: שאין מוסיפין וכו' – לפיכך היא קדושה כראשונה: אלא במלך – לא"ק (שמות כה) ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו וכן תעשו. קרא יתירא הוא למדרש לדורות. וזימי משה הוא מלך ונביא. ואחיו כהן גדול והיו שם אורים

חק לישראל – פרשת עקב יום ד'

הצית בראשונה קדשה לשעתה וקדש' לע"ל.
ועבודה דנחמיה בן חכליה לזכר בעלמא הוה:

שהיו אומרים ארוממך ה' כי דליתני (תהלים
ל) ובית שני אף על פי שלא היה שם לא מלך
ולא אורים ותומים הקדושה שקדש שלמה

(ג) נְטָמָא בְּעוֹרָה וְנִעְלָמָה מִפְּנֵי טְמֵאָה, וְזָכוּר אֶת הַמִּקְדָּשׁ, נִעְלָם מִפְּנֵי
מִקְדָּשׁ וְזָכוּר לְטְמֵאָה נִעְלָם מִפְּנֵי זֶה וְזֶה, וְהִשְׁתַּחֲוֶה אוֹ שִׁשְׁהָ בְּכַדֵּי
הִשְׁתַּחֲוָּא, בָּא לוֹ בְּאַרְבָּה, חֵיב. בְּקִצְרָה, פְּטוּר. זֶה הִיא מִצְוֹת עֵשֶׂה
שֶׁבְּמִקְדָּשׁ שִׁאִין חֵיבִין עָלֶיהָ:

לא שהה תחנה חייב: ובקרה פטור – היכא
ללא השתחוה ולא שהה. וינא לו דרך קרה
פטור: זו היא מלות עשה שבמקדש – דיך
כאן ויטלחו מן המחנה כל טמא: שאין חייבין
עליה – ז"ל פר העלם דבר שאם שגגו וטעו
בהוראה זו. והורו לו שינא בארובה אין
מביאין על שגגת הוראה זו פר העלם דבר של
כזור:

רע"ב – (ג) נטמא בעורה – וידע שנטמא
והשתחוה בהעלם זה כלפי פנים. אף על פי
שלא שהה. או השתחוה כלפי חוץ. והוא
לשהה כדי השתחוה. ושעור השתחויה הוא
כדי שיקרא אדם פסוק זה ביוקב. ויכרעו
אפים ארצה על הרצפה וישתחוו להודות לה'
כי טוב כי לעולם חסדו והוא פסוק (בדברי
הימים ב' ז'): או שבא לו בארובה – שינא לו
דרך ארובה. שיש קרה ממנו לנאת ואפילו

(ה) ואיזו היא מצוות עשה שבגדה שחיבין עליה, ה'יה משמש עם השוהרה
ואמרה לו נטמאתי ופרש מיד, חייב, מפני שייציאתו הנאה לו בביאתו:

משמש עם הטוהרה – שנקנס בהיתר ואמרה
לו נטמאתי עכשיו ופירש מיד בקושי האצר
חייב אלא יעמוד בלא דיסה עד שימות האצר
ויפרוש בלא קושי וזהו העשה שבגדה:

רע"ב – (ד) ואיזו היא מלות עשה שבגדה –
שדומה לזו שבמקדש. שאירע לו הטומאה.
משבא בהיתר לידי כניסה. אם שגגו בית דין
בהוראה זו חייבים עליה פר העלם דבר: היה

(ה) רבי אליעזר אומר, (ויקרא ה) השרץ ונעלם מפניו, על העלם שרץ חייב,
ואינו חייב על העלם מקדש. רבי עקיבא אומר, ונעלם מפניו והוא טמא, על
העלם טמאה חייב, ואינו חייב על העלם מקדש. רבי ישמעאל אומר, ונעלם
ונעלם שתי פעמים, לחייב על העלם טמאה ועל העלם מקדש:

ידיעה בתחלה אם שרץ נטמא או בנבלה
נטמא. וכ"ע סבר דכיון דידע ודאי שנטמא
אף על גב דלא אתצריח ליה הטומאה
שנטמא אם שרץ או בנבלה חייב. ותרוייהו
פטרי על העלם מקדש: ור' ישמעאל מחייב
– והלכה כר"י:

רע"ב – (ה) ר"א השרץ ונעלם – לאמר
קרא (ויקרא ה) או בנבלה שרץ טמא ונעלם
ממנו. וקרא יתירא הוא. דהא לעיל כתיב או
נפש אשר תגע בכל דבר טמא. ושרץ בכלל
דבר טמא הוא אלא ללמדך שאם ידע שנטמא
ודאי ואינו יודע אם שרץ אם בנבלה אינו
חייב קרבן אם אכל קדש עד שתהיה לו

גמרא – שבועות דף טו ע"ב

ובשיר: תנו רבנן שיר של תודה בכנורות ובנבלים ובצלצלים על כל פינה
ופינה ועל כל אבן גדולה שבירושלים ואומר ארוממך ה' כי דליתני וגו'
ושיר של פגעים ויש אומרין שיר של נגעים מאן דאמר דנגעים דכתיב ונגע

חק לישראל – פרשת עקב יום ד'

לא יקרב באהלך ומאן דאמר פגעים דכתיב יפול מצדך אלף ואומר יושב בסתר עליון בצל שדי יתלונן עד כי אתה ה' מחסי עליון שמת מעונך וחוזר ואומר מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו ה' מה רבו צרי עד לה' הישועה על עמך ברכתך סלה: רבי יהושע בן לוי אמר להו להני קראי וגאני היכי עביד הכי והאמר ר' יהושע בן לוי אסור להתרפאות בדברי תורה להגן שאני ואלא כי אמר אסור דאיכא מכה אי דאיכא מכה אסור ותו לא והתנן הלוחש על המכה אין לו חלק לעולם הבא הא איתמר עלה אמר רבי יוחנן ברזוקק שנו לפי שאין מזכירין שם שמים על הרקיקה: ב"ד מהלכין ושתי תודות אחריהן וכו': למימרא דבית דין קמי תודה אזלי והכתיב וילך אחריהם הושעיה וחצי שרי יהודה הכי קאמר בית דין מהלכין ושתי תודות מהלכות ובית דין אחריהם כיצד מהלכות רבי חייא ורבי שמעון ברבי חד אמר זו כנגד זו וחד אמר זו אחר זו מאן דאמר זו כנגד זו הפנימית הך דמקרבא לחומה מאן דאמר זו אחר זו הפנימית הך דמקרבא לב"ד תנן הפנימית נאכלת והחיצונה נשרפת בשלמא למאן דאמר זו אחר זו אמטו להכי פנימית נאכלת משום דאטיא חיצונה קמה וקדשה לה אלא למאן דאמר זו כנגד זו תרוייהו בהדי הדדי קא מיקדשי וליטעמיך למאן דאמר זו אחר זו חדא מי מיקדשא הא כל שלא נעשית בכל אלו תנן ואפי' למ"ד באחת מכל אלו הני תרוייהו חדא מצוה היא אלא אמר רבי יוחנן על פי נביא נאכלת ועל פי נביא נשרפת:

רש"י על הגמרא

עושים וגו' היחיו את האצנים מערמות העפר והמה שרופות ואומר (שם) גם וגו' אס יעלה שועל ופרץ חומת אצניהם: להני קראי – שיר של פגעים: וגני – כשהוא הולך לישן זלילה: דאיכא מכה – ולוחש עליה מקראות של תורה להתרפאות ומקשינן ואי איכא מכה אסור הוא דקאמר בה רבי יהושע בן לוי ותו לא: אין לו חלק – הלוחש על המכה ואומר כל המחלה אשר שמתי במצרים וגו' (שמות טו): ברזוקק שנו – ברזוקק ואחר כך לוחש: שאין מזכירין שם שמים כו' – והכא קאמר כי אני ה' רופאך: זו כנגד זו – שני כהנים נושאין אותן זה אכל זה: הך דמקרבא לחומה – שהיא פנימית ממואלעת בין העם לחומה: הך דמקרבא לבית דין – ההולכת אחרונה: וקדשה לה – ראשונה קידשה את המקום וכשנכנסה אחרונה לשם לא נפסלה ציורא

תנו רבנן שיר של תודה – היו אומרים שם בכנורות וכו' ומהו שיר של תודה מזמור לתודה (תהלים ק): ארוממך ה' וגו' – הוא מזמור שיר חנוכת הבית לכך אומר אותו: ושיר של פגעים – יושב בסתר עליון ולפי שאמרו משה בהקמת משכן לכתוב (שמות טו) ויברך אותם משה ומה ברכו יהי רצון שתשרה שכונה במעשה ידיכם ויהי נועם ה' אלהינו עלינו והכי איתא בתורת כהנים והוא מאחד עשר מזמורים שאמר משה בספר תהלים מתפלה למעשה עד סוף מזמור לתודה: פגעים – מזיקין שפוגעין בצני אדם להזיק: אומר ה' מה רבו צרי. לפי שאמר צו רבים אומרים לנפשי אין ישועתה לו באלהים סלה שהיו מתלוצצים בשרי יהודה וצנימין כשהיו בני ישראל בני הגולה צונין את החומה שאמר (נחמיה ג) מה היהודים האמללים

חק לישראל – פרשת עקב יום ד'

לקמן דכל אלו דמתני' אחת מכולן קאמר או מלך או כהן גדול או נביא או סנהדרין או שתי תורות הני שתי תורות מיהא תרווייהו בעינן דתרווייהו חדא מילתא היא: על פי נביא – חגי זכריה ומלכאי היו עס ועל פיהם ברוח הקודש עשו ואין טעם בדבר:

שלא עברה במקום חול אלא במקום מקודש: כי הדדי נינהו – שתייהן מקדשות יחד או שתייהן יאכלו או שתייהן ישרפו: חדא מי מקדשא – את המקום הא אנו תנו כל שלא נעשית בכל אלו הנכנס לשם אין חייבין עליה אלמא כולהו בעינן: אפילו למאן דאמר –

זוהר – ואתחנן דף רסא' ע"א

יזמא חד, הוה חלש רבי יוסי, עאל (עאלו) לגביה רבי אבא ורבי יהודה ורבי יצחק, חמו ליה דהוה נפיל על אנפוי ונאים. יתבו. בד אתער, חמו ליה לאנפוי דחייבין. אמר ליה רבי אבא, מלה חדתא חמיתא. (דף רס"ז ע"ב) אמר ליה ודאי, דהשתא סלקא נפשי, וחמית יקרא, מאינן דמסרו גרמייהו על קדושה דמאריהון, דהו עאלין בתליסר גהרי דאפרסמונא דכ"א. וקודשא בריך הוא משתעשע בהו. וחמינא מה דלא יתבו לי דשותא למימר. ושאילנא לון, אמיןא, האי יקרא דמאן הוא. אמרו לי, מאינן דרחימו למאריהון בההוא עלמא. ומנה דחמית, נפשי ופאי אתגהיר, ועל דא אנפאי חייבין:

אמר ליה רבי אבא, זכאה חולקה, אבל אורייתא אסהיד בהו, דכתיב, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחפה לו. אמר ליה רבי יהודה, הא שאילו חברייה, דא דכתיב יעשה, תעשה מבעי ליה: אמר ליה, הא אתמר. אבל רזא דמלה, היינו דכתיב, (תהלים כז) לחזות בנעם יי' ולבקר בהיכלו. ואוקמוה, נעם יי', ההוא דאתיא מעתיקא קדישא, דקודשא בריך הוא משתעשע ביה. דהא ההוא נעם מעתיקא נפקא. ולבקר בהיכלו, בהיכלא עילאה על כלא. אוף הכא, עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה. מאן, ההוא עתיקא סתימא דכלא, דהא ביה תליא, אמר ליה, ודאי הכי הוא. זכאה חולקיהון דאינון דרחימותא דמאריהון מתדבקו בהו, לאלין לית שעורא לחולקיהון בההוא עלמא:

אמר רבי יצחק, כמה מדורין על מדורין אית להו לצדיקייא בההוא עלמא, ומדורא עלאה דכלא, אינון דרחימותא דמאריהון אתקשר בהו, דהא מדוריהון אתקשר בהיכלא דסליק על כלא. מאי טעמא, בגין דקודשא בריך הוא בהאי אתעטר:

חק לישראל – פרשת עקב יום ד'

הלכה – הרמב"ם הלכות ברכות פרק א'

(י) כל הברכות כולן אף ע"פ שבירך ויצא ידי חובתו מותר לו לברך לאחרים שלא יצאו ידי חובתן כדי להוציאן חוץ מברכת ההנייה שאין בה מצוה שאינו מברך לאחרים אלא אם כן נהנה עמהן אבל ברכת ההנייה שיש בה מצוה כגון אכילת מצה בלילי הפסחים וקידוש היום הרי זה מברך לאחרים ואוכלין ושותים אף על פי שאינו אוכל עמהן:
 (יא) כל השומע ברכה מן הברכות מתחלתה ועד סופה ונתכוון לצאת בה ידי חובתו יצא ואע"פ שלא ענה אמן וכל העונה אמן אחר המברך הרי זה כמברך והוא שיהיה המברך חייב באותה ברכה היה המברך חייב מדברי סופרים והעונה חייב מן התורה לא יצא ידי חובתו עד שיענה או עד שישמע ממי שהוא חייב בה מן התורה כמוהו:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה
 בת שמחה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.